

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้วัตถุประสงค์เพื่อ

1. ศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักกีฬาประเภทบุคคลและประเภททีม ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 21 พุทธศักราช 2536
2. ศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จทั้งประเภทบุคคลและประเภททีมในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 21 พุทธศักราช 2536

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 21 พุทธศักราช 2536 จำนวน 4,569 คน โดยกลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักกีฬาประเภทบุคคลและประเภททีม ประเภทละ 400 คน รวมเป็น 800 คน ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบวัดแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกของไวส์ (Weiss's Intrinsic/Extrinsic Motivation Scale) ซึ่งแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจคำตอบ และเติมคำ จำนวน 6 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบวัดแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกของนักกีฬาจำนวน 30 ข้อ

ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยให้นักกีฬาลงมือทำและรับคืนทันที นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป สำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ เพื่อหาค่าร้อยละ คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจของนักกีฬาประเภทบุคคล และประเภททีม ด้วยการทดสอบค่า "ที" ผลการวิจัยปรากฏดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

นักกีฬาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 21 พุทธศักราช 2536 ทั้งนักกีฬาประเภทบุคคลและประเภททีม เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง อายุของนักกีฬาประเภทบุคคลและประเภททีม อยู่ระหว่าง 20-21 ปีโดยคิดเป็นร้อยละ 19.5 และ 20.0 ตามลำดับ สถาบันที่มีนักกีฬามากที่สุด ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คิดเป็นร้อยละ 22.0 ระดับการศึกษาเป็นระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 95.3 จำนวนนักกีฬาแบ่งตามประเภทของกีฬา ได้แก่ นักกีฬาซอกพท์บอลมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 11.3 รองลงมาได้แก่นักกีฬาฮ็อกกีคิดเป็นร้อยละ 8.9 นักกีฬาแบดมินตันคิดเป็นร้อยละ 5.4 ตามลำดับ นักกีฬาที่เคยเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 34.0 และนักกีฬาที่เคยเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยจำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.0 นักกีฬาส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการแข่งขัน อยู่ในระดับอุดมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 46.9 และรองลงมาอยู่ในระดับกีฬาแห่งชาติคิดเป็นร้อยละ 13.1 และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จ มีจำนวน 256 คน

2. แรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขัน

2.1 แรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 21 พุทธศักราช 2536 นักกีฬาประเภทบุคคลและประเภททีม มีแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก นักกีฬาประเภทบุคคลและประเภททีม มีคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจ เท่ากับ 2.64 และ 2.63 ตามลำดับ

2.2 นักกีฬาประเภทบุคคลและนักกีฬาประเภททีม ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 21 พุทธศักราช 2536 มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมการแข่งขันไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า

2.2.1 คะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจเกี่ยวกับความท้าทาย (Challenge) ของนักกีฬาประเภทบุคคล และนักกีฬาประเภททีมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05

2.2.2 คะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจเกี่ยวกับความสนใจ (Curiosity) ของนักกีฬาประเภทบุคคล และนักกีฬาประเภททีม ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2.2.3 คะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจเกี่ยวกับความเชี่ยวชาญ (Mastery) ของนักกีฬาประเภทบุคคล และนักกีฬาประเภททีม ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2.2.4 คะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจเกี่ยวกับ ความคิดในการตัดสินใจ (Judgment) ของนักกีฬาประเภทบุคคล และนักกีฬาประเภททีม ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2.2.5 คะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจเกี่ยวกับเกณฑ์ บรรทัดฐาน (Criteria) ของนักกีฬาประเภทบุคคล และนักกีฬาประเภททีม ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2.3 แรงจูงใจของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในการแข่งขัน กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 21 พุทธศักราช 2536 มีคะแนนเฉลี่ย ของแรงจูงใจเท่ากับ 2.64 ถือว่านักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในการแข่งขันครั้งนี้ มีแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก และนักกีฬาประเภทบุคคลและนัก กีฬาประเภททีมที่ประสบความสำเร็จในการแข่งขันครั้งนี้มีคะแนนเฉลี่ยของแรงจูง ใจ เท่ากับ 2.62 และ 2.65 ตามลำดับ

2.4 นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในการแข่งขันกีฬามหา วิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 21 พุทธศักราช 2536 ทั้งประเภททีมและประเภท บุคคล มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมการแข่งขันไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาารายด้านพบว่า

2.4.1 คะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจเกี่ยวกับความท้าทาย (Challenge) ของนักกีฬาประเภทบุคคล และนักกีฬาประเภททีมที่ประสบความสำเร็จไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2.4.2 คะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจเกี่ยวกับความสนใจ (Curiosity) ของนักกีฬาประเภทบุคคล และนักกีฬาประเภททีม ที่ประสบความสำเร็จไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2.4.3 คะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจเกี่ยวกับความเชี่ยวชาญ (Mastery) ของนักกีฬาประเภทบุคคล และนักกีฬาประเภททีม ที่ประสบความสำเร็จไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2.4.4 คะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจเกี่ยวกับความคิดในการตัดสินใจ (Judgment) ของนักกีฬาประเภทบุคคลและนักกีฬาประเภททีม ที่ประสบความสำเร็จในการแข่งขัน มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2.4.5 คะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจเกี่ยวกับกฎเกณฑ์บรรทัดฐาน (Criteria) ของนักกีฬาประเภทบุคคลและนักกีฬาประเภททีม ที่ประสบความสำเร็จในการแข่งขัน มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง การศึกษาแรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 21 พุทธศักราช 2536 ผู้วิจัยได้อภิปรายไว้ดังต่อไปนี้

1. จากการศึกษาแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกของนักกีฬาประเภทบุคคลและนักกีฬาประเภททีม ที่เข้าร่วมการแข่งขันครั้งนี้ พบว่า นักกีฬาประเภทบุคคล และนักกีฬาประเภททีม มีคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจเท่ากับ 2.64 และ 2.63 ตามลำดับ ผลจากการวิจัยครั้งนี้พบว่า นักกีฬาประเภทบุคคลและนักกีฬาประเภททีม ที่เข้าร่วมการแข่งขันครั้งนี้ มีแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก ดังที่ไวส์ (Weiss, 1992) ได้กล่าวว่า การที่บุคคลจะเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาและผลศึกษาเพราะมีแรงจูงใจภายใน ได้แก่ ความสนุกสนาน (Fun) ความพึงพอใจ (Pleasure) ความรื่นเริง (Sheer joy) ความสนใจ (Curiosity) ความเชี่ยวชาญแต่ละบุคคล (Personal mastery) และมีแรงจูงใจภายนอกได้แก่ การยอมรับทางสังคม (Social Approval) รางวัล (Material Reward) สถานะทางสังคม (Status Social) ดังนั้นนักกีฬา

ประเภทบุคคลและนักกีฬาประเภททีม มีความสนุกสนาน ความพอใจ ความรื่นเริง ความสนใจและความเชี่ยวชาญแต่ละบุคคลมากกว่าการได้รับรางวัลหรือการยอมรับทางสังคม ซึ่งจะสอดคล้องกับงานวิจัยของ วอร์เรน (Warren, 1987) เรื่องการวิเคราะห์ผลการวิจัยทางด้านแรงจูงใจของนักกีฬาเยาวชนจนถึงนักกีฬาอาชีพและนักกีฬาโอลิมปิกระหว่าง ค.ศ. 1975-1986 พบว่า นักกีฬาจะมีความต้องการความสำเร็จและแรงจูงใจภายนอกน้อยกว่าแรงจูงใจภายใน ซึ่งแรงจูงใจภายในที่สำคัญได้แก่ ความสนุกสนาน เช่นเดียวกับกีฟูน (Giffune, 1989) เรื่องแรงจูงใจในการเข้าร่วมการเล่นกีฬาของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษาพบว่าแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก

2. จากผลการวิจัย พบว่าแรงจูงใจของนักกีฬาประเภทบุคคลกับนักกีฬาประเภททีม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยไม่เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้ที่ว่า "แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกของนักกีฬาประเภทบุคคลกับนักกีฬาประเภททีม มีความแตกต่างกัน" เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจของนักกีฬาทั้งหมด (คะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจเท่ากับ 2.64) นักกีฬาประเภทบุคคล (คะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจเท่ากับ 2.64) และนักกีฬาประเภททีม (คะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจเท่ากับ 2.63) แสดงว่านักกีฬามีแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก ทั้งนี้ถือว่าแรงจูงใจของนักกีฬาในการแข่งขันนี้มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ดังนั้น นักกีฬาทั้งประเภทบุคคลและประเภททีมมีแรงจูงใจภายใน ได้แก่ ความตั้งใจ ความสนุกสนาน ความสนใจ ความพอใจ ความภูมิใจ ในการเข้าร่วมการฝึกซ้อมและการแข่งขันในครั้งนี้ ซึ่งทําให้นักกีฬาเหล่านี้ได้ประสบการณ์ที่ดีในการเข้าร่วมและจะมีผลต่อเนื่องในการเข้าร่วมการแข่งขันในครั้งต่อไป ดังที่ไวส์ (Weiss, 1992) ได้กล่าวว่า นักกีฬาที่มีแรงจูงใจภายใน จะสนุกสนานกับการเล่นกีฬา และจะรู้สึกว่าคุณประสบความสำเร็จ เมื่อเขาสามารถพัฒนาตัวเองให้ถึงมาตรฐานของตัวเองที่ตั้งใจในการแข่งขันในครั้งนั้น ๆ

3. จากการศึกษาแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 21 พุทธศักราช 2536 พบว่า นักกีฬาทั้งประเภทบุคคลและประเภททีม ที่ประสบความสำเร็จ

สำเร็จในการแข่งขัน มีคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจ เท่ากับ 2.62 และ 2.65 ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.15 และ 0.18 ตามลำดับ ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า นักกีฬาประเภทบุคคลและนักกีฬาประเภททีมที่ประสบความสำเร็จ มีแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอกจากทฤษฎีแรง จูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของแมคเคลแลนด์ (McClelland's Achievement Motivation Theory) ได้อธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สูง ซึ่งมีลักษณะคือ ชอบ งานในลักษณะที่ท้าทายความสามารถ มีความเชื่อมั่นตนเองสูง มีความตั้งใจและความพอใจในกิจกรรม มีความรู้สึกภาคภูมิใจเมื่อประสบความสำเร็จ ดังนั้น นักกีฬาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ตามที่แมคเคลแลนด์ (McClelland) ได้กล่าวถึงลักษณะบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในข้างต้น จะถือว่ามีลักษณะเหล่านี้เป็นแรงจูงใจภายใน ดังนั้น นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในการแข่งขันครั้งนี้ มีแรงจูงใจภายในที่เป็นลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จึงทำให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการแข่งขันครั้งนี้

4. ผลจากการวิจัยครั้งนี้พบว่า แรงจูงใจของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จทั้งประเภทบุคคลและประเภททีม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า แรงจูงใจในด้านความคิดในการตัดสินใจ (Judgment) และเกณฑ์บรรทัดฐาน (Criteria) ของนักกีฬาประเภทบุคคลกับนักกีฬาประเภททีม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 จะเห็นได้ว่าด้านความคิดในการตัดสินใจของ นักกีฬาประเภทบุคคลมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักกีฬาประเภททีม (คะแนนเฉลี่ยของนักกีฬาประเภทบุคคลเท่ากับ 2.74 และคะแนนเฉลี่ยของนักกีฬาประเภททีม เท่ากับ 2.63) ดังนี้แสดงให้เห็นว่านักกีฬาประเภทบุคคล มีแรงจูงใจภายในมากกว่านักกีฬาประเภททีม เพราะนักกีฬาประเภทบุคคล มีความตั้งใจสูง ความเชื่อมั่นตนเองสูง เพื่อต้องการชัยชนะให้กับตัวเองมากกว่า แต่นักกีฬาประเภททีมต้องการชัยชนะให้กับทีม ส่วนเกณฑ์บรรทัดฐาน (Criteria) นักกีฬาประเภททีมมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักกีฬาประเภทบุคคล (คะแนนเฉลี่ยของนักกีฬาประเภททีมเท่ากับ 2.66 และคะแนนเฉลี่ยของนักกีฬาประเภทบุคคลเท่ากับ 2.52) เพราะกีฬาประเภททีม ต้องมีกฎเกณฑ์ ระเบียบใน

การฝึกซ้อมและการแข่งขันเพื่อให้เหมือนในสถานการณ์จริง ดังที่ แซนเดอร์ (Zander, 1974) ได้กล่าวว่าความสำเร็จของทีม ไม่ได้ขึ้นอยู่กับลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาแต่ละคนแต่เกิดจากแรงขับในการสร้างบรรยากาศและสถานการณ์ในการฝึก ซ้อมให้อยู่ในสภาพเดียวกับการแข่งขัน จึงจะทำให้นักกีฬาประเภททีมประสบความสำเร็จในการแข่งขันได้สูง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ส่งผลให้มีข้อเสนอแนะในการศึกษา ดังต่อไปนี้

1. จากการวิจัยพบว่า นักกีฬาประเภททีม นักกีฬาประเภทบุคคล และนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในการแข่งขัน มีแรงจูงใจภายในค่อนข้างสูง ดังนั้นผู้ฝึกสอนหรือครูพลศึกษา น่าจะนำหลักการสร้างแรงจูงใจภายในให้แก่เยาวชน และนักกีฬา ซึ่งจะทำให้นักกีฬามีความสนใจ ในการพัฒนาทักษะ พัฒนาสมรรถภาพทางกาย พัฒนาสมรรถภาพทางจิต เพื่อพัฒนาให้พร้อมในการแข่งขันกีฬาในระดับอื่น ๆ ต่อไป

2. แรงจูงใจ นับว่าเป็นเทคนิคจิตวิทยาการกีฬา ที่จะทำให้นักกีฬามี การเข้าร่วมการฝึกซ้อมและการแข่งขัน ผลการวิจัยพบว่าแรงจูงใจภายในมีผลมากกว่าแรงจูงใจภายนอก ต่อการเข้าร่วมของนักกีฬาในครั้งต่อไปแรงจูงใจภายใน จึงเป็นเทคนิคจิตวิทยาการกีฬา ที่จะทำให้นักกีฬามีการเข้าร่วมในจำนวนมาก ยิ่ง ๆ ขึ้นไป ดังนั้นแรงจูงใจ น่าจะนำมาศึกษาต่อไปในอนาคต

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. น่าจะศึกษาเปรียบเทียบในเรื่องแรงจูงใจภายในและภายนอก ระหว่างกลุ่มเพศชาย กับเพศหญิง ในแต่ละประเภทกีฬา

2. น่าจะมีการศึกษาแรงจูงใจในการแข่งขันกีฬาระหว่างกลุ่มนักกีฬารองการพิเศษ กับนักกีฬาของมหาวิทยาลัย

3. น่าจะศึกษาแรงจูงใจไฟสัมฤทธิ์ ในกลุ่มนักกีฬาอุดมศึกษา
4. น่าจะมีการศึกษาแรงจูงใจภายในและภายนอก ในกลุ่มประชากรที่เล่นกีฬาเพื่อสุขภาพ กีฬาเพื่อนันทนาการ
5. น่าจะมีการศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจระหว่างกลุ่มนักกีฬากับกลุ่มเล่นกีฬา เพื่อนันทนาการและสุขภาพ
6. น่าจะมีการศึกษาเทคนิคแรงจูงใจของผู้ฝึกสอนและของครูพลศึกษา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย